

[Valdemar Thomsen.]

vældige Konger i gamle Tider byggede deres Slotte, lagde de Beslag paa Bondens Arbejdskraft; naar Nutidens Magthavere bygger Europas længste Bro, ja, saa gaar de mere snedigt til Værks, saa eksproprierer man Bondens surt erhvervede Valuta til Underpriser. Men i begge Tilfælde er det Arbejdsudbyttet, man tager. Det er den moderne Form. Den er mere raffineret. Ja vel, men er den mere human? Det er Spørgsmaalet. For dem, som har Medansvaret for denne — skal vi sige det mildt, denne Letsindighed, denne vor Tids største økonomiske Misforstaaelse, er det nærmest latterligt nu at beklage sig over Liberalismens trange Kaar, for det valutariske er det afgørende i denne Forbindelse.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch efterlyste i Gaar, hvad det i Grunden var, man havde at udsætte paa Valutacentralen. Han sagde: Maa jeg ikke faa et Svar paa det Spørgsmaal? Lad mig da give det ærede Medlem det Svar, at det netop er med Hensyn til det valutariske, dette, at man afregner Landbruget Underpris for dets Valuta. Vi fra vor Side vil, som vi har gjort fra første Færd, fastholde Kravet om fri Valutahandel, og jeg benytter her Lejligheden til at spørge det ærede Medlem Hr. Brorsen, om Venstre vil støtte os i dette det arbejdende Landbrugs aargamle Krav. Tilbud og Efterspørgsel er ved at være en Saga som Faktorer i det økonomiske Liv; Priserne bestemmes nu gennem Stats- og Organisationsmagt, gennem Afspærringspolitik og statsreguleret Udenrigshandel. Og lad os nu endelig gøre os Stillingen klar — Genindførsel af det liberalistiske System betyder Ophævelse af alt dette, Ophævelse af Fag- og Arbejdsgiverorganisationer, af social Politik og af politisk bestemte Priser o. s. v., o. s. v. Men er der en eneste, der tror paa, at det vil ske? Naturligvis ikke. Og derfor er det paa høje Tid, at der en Gang for alle bliver sagt Farvel til Liberalismen som Helsemiddel mod Krise og Arbejdsløshed, det er paa Tide at komme med i en aktiv maalbevidst, i en tidssvarende økonomisk Politik.

Det overraskende i Statsministerens Aabningstale og for øvrigt ogsaa i det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Ordførertale er, at de to Herrer fuldstændig synes at

have forladt den Linie, som Socialdemokratiet i alt Fald tilsyneladende var i Færd med at finde ind paa ved Slutningen af sidste Rigsdagssamling, en Linie, som Statsministeren, at dømme efter Referater og Beretninger gennem Radioavisen Søndag efter Søndag, har fulgt ved de mange Møder, som Statsministeren har holdt i Sommer, og som i Regelen fandt Udtryk i Sætningen eller Slagordet, hvad man vil: Samarbejde mellem Arbejder og Bonde. Denne Vending hørte man overhovedet ikke i Programudtalelsen og kun rent forbigaende og vel nærmest for Skams Skyld i det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Ordførertale i Gaar. Betyder nu det, spørger mange, at den Bramsnæs'ske Strømning inden for Partiet har faaet Overhaand? Er det de ortodokse, Mændene med Guldmantaliteten, der giver Tonen an, eller hvad er Aarsagen til den Listen paa Hosesokker, som Statsministerens Programtale var Udtryk for? Har maaske Fagforeningslederne haft Statsministeren og Partibestyrelsen i Skole? Ja, meget tyder desværre derpaa.

Det spirende Liv, som i Foraarsmaanederne anedes i Socialdemokratiets Politik, skyldes maaske kun Foraaret, maaske kun den Omstændighed, at man nu skulde have tilrettelagt, i dobbelt Forstand tilrettelagt, Sommerpolitik. Ferietid, Sol og Tørke, og hvem ved hvad, har aabenbart hemmet Væksten, og Spørgsmaalet er nu, om der overhovedet er Liv i de den Gang frembrydende Spirer. Spørgsmaalet er, om Ukrudtet — og Ukrudtet vil i denne Forbindelse sige den anonyme Højfinans — har ødelagt det, som da var ved at bryde frem. I saa Fald kan de Konservative kun glæde sig, og Banker og Børs kan saamænd være rolige. Meget betegnende er det, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har erklæret, at Socialister er vi paa en Maade alle, og betegnende var det vel ogsaa, at han omgaaende sagde ja til Statsministeren, da han i Sommer friede til Venstre og i nogen Grad til L. S. Det var ikke helt ueffent, naar der i denne Forbindelse blev mindet om Historien om den skeløjede Dommer, der var stillet over for tre Vidner. „Hvad er Deres Navn?“ spurgte Dommeren Vidne Nr. 1. „Jeg hedder Petersen“, svarede Nr. 2. „Det var ikke Dem, jeg spurgte“, replicerede Dommeren. „Det var heller